

MC05P009IYWF

JUDr. Petr Kužvart

advokát se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, PSČ 140 00

tel. č. 241 73 33 20, postfax č. 261 00 46 42,

e-mail: petr.kuzvart@ecn.cz

pracoviště: Ve svahu č. 1, Praha 4 - Podolí, PSČ 147 00,

tel. č. 241 43 29 72

IČ 66 22 01 49

Městská část Praha 5 Úřad městské části nám. 14. října 1301/4	
Datum doručeno	28-04-2011
Číslo listu	
Počet listů příloh	Počet listů: 4

DOPORUČENĚ + e-mailem

odboru stavebnímu MHMP

prostřednictvím

Úřadu MČ Praha 5
odboru stavební úřad
nám. 14. října č. 4
150 22 P r a h a 5

K č.j.: OSU.Sm.p.3878-71279/10-Hav-UR

V Praze dne 26. 4. 2011

Věc: **ODVOLÁNÍ** do územního řízení o umístění stavby „Bytový dům U Perníkářky“, Praha 5, na č.parc. 3878 a 3879 v kat. území - Smíchov

Dne 24.3. 2011 vyvěsil stavební úřad na své úřední desce rozhodnutí datované 16.3. 2011. Odvolací lhůta by proto končila dne 23.4. 2011, to ale byla sobota, pročež posledním dnem odvolací lhůty je až dnešní úterý, takže toto odvolání je včasné. Rozhodnutí napadáme v celém rozsahu a odůvodňujeme je

t a k t o :

1. Výrok rozhodnutí neobsahuje žádnou srozumitelnou informaci o umístění stavby a všech vyvolaných zásahů v území. Až v odůvodnění je uvedeno, kdo je projektantem a že se umístí stavbata, "... jak je zakresleno v dokumentaci (koordinální situace v měřítku 1 : 200 situace na podkladu katastrální mapy v měřítku 1 : 1000), která bude po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí souladu s ustanovením § 92 odst. 4 stavebního zákona ověřena a předána žadatele".

Žádný výkres ale nebyl k rozhodnutí přiložen ani doručován.

Namísto, aby zajistil jasné a srozumitelné sdělení informace, jak stavba vypadá, jak je situována vůči okolním nemovitostem, jak jsou v prostoru a na ploše lokality rozestřeny jednotlivé zásahy řady dílčích stavebních objektů (bytový dům, přípojky

inženýrských sítí, chodníků, zpevněné plochy, parkovací stání), odkazuje pouze v odůvodnění výkresy, které nikterak neidentifikuje, aby se staly nezaměnitelnými (kdo vypracoval, s jakým datem vyhotovení - tyto údaje prostě chybí) Není nikde dokonce ani poučení, kde a kdy je možno tyto výkresy vidět, když u rozhodnutí při jeho doručování nebyly prokazatelně doručovány ani vyvěšeny. Zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup rovněž jakékoli přílohy prokazatelně postrádalo.

Pouhý rozsáhlý a málo přehledný slovní popis ve výroku stran umístovaného komplikovaného souboru staveb a přípojek inženýrských sítí (podmínky 1 - 3) nemůže srozumitelnou informaci o odsouhlaseném komplexu stavebních zásahů nahradit. Identifikace konkrétního komplexu stavebních zásahů slovními formulacemi v podmínkách č. 1-3 je ostatně rozvláčná, nesrozumitelná a naprosto nedostatečná - pokud se nečte nad grafickou situací nebo alespoň nad katastrální mapou se zákresem stavby! Bez přehledné grafické situace informující o situování stavby a jejích jednotlivých částí v území (zejména když se staví až na hranice stavebního pozemku a provádějí se zásahy do sousedních pozemků přípojkami sítí na těchto sousedních pozemcích!) je výrok prvostupňového rozhodnutí neúplný, nesrozumitelný a nepřesvědčivý. Stavební úřad zjevně selhal.

Značná část výroku je komplikovaným a jen velmi omezeně pochopitelným popisem zamýšlených zásahů, který je bez grafické situace nesrozumitelný a vadný, a to zejména v případě obzvláště složité problematiky řešení přípojek inženýrských sítí.

Rozhodnutí je vždy nutno řádně a v jeho obsahovém i formálním celku doručit účastníkům. Účastníky při oznámení rozhodnutí nezajímá, že snad – pokud kdy rozhodnutí nabude právní moci – bude stavební úřad postupovat podle zákona a stavebník obdrží úřadem ověřenou dokumentaci. Tito účastníci musí v době plynutí odvolací lhůty mít komplexní a pro ně srozumitelnou informaci o stavbě, jejím situování a o podmínkách, za nichž je umístěna a zejména o jejím situování vůči cizím nemovitostem, a to včetně napojení na inženýrské sítě, kdy bývají cizí nemovitosti přímo dotčeny.

Případný odkaz na obsah správního spisu, do něhož lze nahlížet, zde nemůže obstát, když rozhodnutí jako individuální správní akt musí být samostatným obsahovým celkem, který nese celou a srozumitelnou informaci nezbytnou k řádné účasti v řízení a uplatňování procesních práv účastníků. Toto rozhodnutí bude již do budoucna fungovat samostatně, bez správního spisu.

Nesrozumitelnost, fragmentárnost a nepřesvědčivost rozhodnutí způsobují jeho nezákonnost. Neúplné rozhodnutí není způsobilé nabýt právní moci. Účastníci včetně odvolatelů byli hrubě zkráceni na svých právech. Povinnost připojovat k rozhodnutí jako jeho přílohu grafický podklad není sice výslovně stanovena, nicméně je na stavebním úřadu, jakým způsobem zajistí, že v rozhodnutí bude celá obecně srozumitelná informace o umístované stavbě tak, aby účastníci svá procesní práva mohli bez pochybností na základě znalosti rozhodnutí vykonávat. Stavební úřad této povinnosti nedostál. Toto odvolání proto podáváme pouze pro jistotu a z opatrnosti, když rozhodnutí nebylo dosud ve svém celku řádně doručeno.

2. Závazné stanovisko stran krajinného rázu v souhrnném vyjádření OOP MHMP ze dne 10.11. 2010, část 5.A) musí odpovídat obecným požadavkům na správní akty, tedy musí jít o závazné stanovisko odpovídající požadavku srozumitelnosti, věcné správnosti a přezkoumatelnosti. Krajinný ráz navzdory vnějším rysům záměru i velikosti novostavby údajně nemůže být dotčen. Jde o zjevnou nepravdu. Již jen krabicovitý tvar spolu s plochou střechou a celkovým pojednáním pláště budovy - mohutného bloku komerčního bydlení ve výrazně svažitém terénu činí ze stavby v daném území nežádoucí místní dominantu. Stanovisko je hrubě nezákonné a nepoužitelné z hlediska zásahu do krajinného rázu. Dotčený orgán rezignoval na kvalifikované posouzení věci.

Návrh domu vůbec nereaguje na ráz okolní zástavby. Řeči o ortofotomapě a znalosti místa z úřední činnosti jsou užívány dotčeným orgánem v každém vyjádření, svědčí ale o neznalosti problematiky - z ortofotomapy se o krajinných dominantách nedozvídáme prakticky nic!

K problematice posuzování možných vlivů novostavbami na krajinný ráz v již urbanizované krajině odkazujeme pro informaci na dva rozsudky Nejvyššího správního soudu z poslední doby, a to ve věci sp.zn. 1 As 5/2008 ze dne 18.6. 2008 (komerční objekt při Budějovickém nám. v Praze 4) a ve věci sp.zn. 6 As 30/2006 ze dne 26.6. 2008 (mohutný bytový objekt na sídlišti Modřany, Praha 12). Na výzvu lze tyto rozsudky dodat odvolacímu orgánu.

Vyjádření OOP MHMP ze 10.11. 2010, bod 5. A) je tedy věcně z hlediska otázky zásahu do krajinného rázu umístěvanou novostavbou nepoužitelná. Dotčený orgán hrubě selhal. Jeho závazné stanovisko požadujeme přezkoumat v režimu § 149 odst. 4 správního řádu.

Není pravdou, že *"stavebnímu úřadu nepřísluší přezkoumávat dotčených orgánů"*. To není pravda, jak dokládáme dále.

3. Již ve svém vyjádření jsme uvedli, že v lokalitě nesmí být překročeno únosné zatížení území a do nadlimitně zatíženého území nelze novou bytovou funkci umístit..

Právní úprava je u nás tato: ústavní pořádek ČR obsahuje rovněž Listinu základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb., dále jen Listina), jež ve svém čl. 35 odst. 1 přiznává každému právo na příznivé životní prostředí. Je to rovné právo pro všechny. Listina to říká ve svém čl. 1 jednoznačně: *„Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.“* Příznivé životní prostředí není definováno jako antropogenně nedotčené prostředí - to ve střední Evropě už prakticky vymizelo - ale jako prostředí antropogenně zatěžované pouze podlimitně, tedy prostředí znečišťované a zatěžované důsledky lidské činnosti včetně všemožných fyzikálních, chemických či biologických emisí a činitelů (včetně hluku, světla, různých záření, zápachu atd.) v míře, jíž připouštějí české zákony, tedy jež nedosahuje mezních hodnot, limitů, jež nepřekračuje meze tolerance a přípustné četnosti překročení předepsaných hodnot apod.

Tuto základní ústavní ideu dále rozvíjí zákon o životním prostředí v platném znění (č. 17/1992 Sb.). Definuje únosné zatížení území, a to v § 5: *"Únosné zatížení území je takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškozování"*

životního prostředí, zejména jeho složek, funkcí ekosystémů nebo ekologické stability."

Dále definuje znečišťování životního prostředí ve svém § 8 odst. 1: "Znečišťování životního prostředí je vnášení takových fyzikálních, chemických nebo biologických činitelů do životního prostředí v důsledku lidské činnosti, které jsou svou podstatou nebo množstvím cizorodé pro dané prostředí." Toto znečišťování může být podlimitní, tedy dovolené, nebo nadlimitní, tedy protiprávní.

Dále definuje poškozování životního prostředí ve svém § 8 odst. 2: "Poškozování životního prostředí je zhoršování jeho stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy." Poškozování prostředí je již jednoznačně pouze nadlimitní a tedy protiprávní.

V § 11 tento zákon stanoví, že: "Území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení."

V § 12 pak uvádí "Přípustnou míru znečišťování životního prostředí určují mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. Mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností."

Konečně v § 13 je definována zásada předběžné opatrnosti, reagující na nevyhnutelně pouze dílčí poznání reálných souvislostí a na běžnou míru nejistoty a pravděpodobnosti, jež provází lidské poznání světa: "Lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit."

Z uvedeného je zřejmý ústavní a zákonný zákaz zatěžování kteréhokoli území nad přípustnou míru, již opět jako u příznivého životního prostředí definuje jeho zatěžování lidskou činností pouze v podlimitním rozsahu.

K tomu je nutno doplnit, že ústavodárce zahrnul důležitá ustanovení do ústavní úpravy základního práva na vlastnictví. V čl. 11 Listiny odst. 3 se stanoví: „Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.“ Je tedy zřejmé, že ústavní pořádek stanoví jednoznačná omezení výkonu vlastnického práva tím, že tím nesmí být způsoben nadlimitní stav environmentální zátěže území ani poškozování lidského zdraví a v rozporu s obecnými zájmy, mezi něž nepochybně patří zájem na zachování obyvatelnosti území a uchování příznivých životních podmínek. To tedy platí zejména pro nové záměry. Řada již realizovaných antropogenních záměrů způsobila v minulosti nadlimitní zátěž složek životního prostředí a dotčených území. To je právně řešeno možností vydání dočasných výjimek (taková zákonná možnost je stanovena v zákonech o veřejném zdraví, o vodách, o ochraně ovzduší i jinde). Takového přechodného a výjimečného období má být vždy využito k opatřením, jež mají vést k postupné redukce zátěže na podlimitní úroveň.

U nových záměrů je nutno zcela nekompromisně trvat na dodržení a nepřekračování imisních limitů a hlukové zátěže, případně dalšího působení na okolí nad

míru stanovenou právními předpisy, a to v kontextu již existujícího pozadí antropogenního původu. V českém právním řádu není právní opora pro to, aby byl odsouhlasen, umístěn a povolen záměr, u něhož je již od počátku spolehlivě dokumentováno, že spolu s již existujícím antropogenním zátěžovým pozadím v lokalitě překročí závazné limity nebo jejich již existující překračování dále zvýší. Takový výsledek lze dosáhnout pouze v rozporu s právním řádem tohoto právního státu.

Z výše uvedeného rovněž jasně vyplývá, že nemá ústavní oporu dělení občanů (kteří jsou si navzájem rovni ve svých ústavně zaručených právech) na ty, kdo budou mít zachováno příznivé (jen podlimitně zatěžované) životní prostředí a na jiné, kterým bude zhoršen stav jejich životního prostředí nad přípustné limity a např. argumentovat vysokou četností těch prvních proti nízkému počtu těch druhých, protože ústavní pořádek stanoví rovné právo na příznivé životní prostředí pro každého. I kdyby bylo něco takového právním předpisem stanoveno, bylo by takové ustanovení ústavněsoudním přezkumem zrušeno.

Z uvedeného přehledu plyne závěr: Veškeré navrhované zásahy v území musí být provázeny přesvědčivým průkazem, že jejich uskutečněním nedojde k překročení přípustné míry zatěžování a znečišťování prostředí, tedy k nadlimitní zátěži území. Pokud již objektivně v důsledku lidské činnosti existuje v daném území nadlimitní zátěž, tedy protiprávní stav, pak je nutno u navrhovaného zásahu podat přesvědčivý průkaz toho, že provedením tohoto zásahu bude zajištěn pokles zátěže pod předepsané mezní hodnoty – limity nebo průkaz toho, že nový zásah vůbec nepřispěje k zvýšení nadlimitu. Bez takového průkazu je odsouhlasení, umístění nebo povolení zásahu nezákonné, ba protiústavní a příslušné dotčené orgány i stavební úřady, jež mají hájit vymezené veřejné zájmy a místo toho souhlasí se způsobením bezpráví nebo s jeho prohloubením, závažným způsobem porušují zákon a jednají hrubě chybně.

Dotčený orgán ochrany ovzduší v souhrnné vyjádření ODŽP Úřadu MČ Praha 5, z 15.11. 2010 konstatuje vytápění plynem. Tento dotčený orgán výše uvedené souvislost vůbec nezvažoval, podle všeho ani neznal skutečné aktuální imisní zatížení v lokalitě - pozadí. To je hrubým selháním! Mimoto opomenul příspěvky z dopravní obsluhy novostavby.

Hygienik se velmi povrchně vypořádal s hlukovou zátěží v lokalitě, opět patrně neznal ani aktuální hlukové pozadí. Přitom jde o lokalitu zatíženou provozem na pozemních komunikacích. Tento hluk je trvalý a výrazný i na vzdálenost mnoha stovek metrů, pokud je umožněn přímý přenos hluku vzdušnou čarou.

Pro svou obsahovou vadnost nebyla tedy v řízení tedy použitelná souhlasná stanoviska hygienika (vůbec se nezabývá celkovou zátěží a jejím vlivem na zdraví dlouhodobých rezidentů a hluková studie chybí) i stanovisko - vyjádření ODŽP Úřadu MČ Praha 5, z 15.11. 2010 z hlediska stavu ovzduší (odsouhlasuje pouze vytápění plynem!). Požadujeme jejich přezkum v režimu § 149 odst. 4 správního řádu.

Dále chybí podklady informující přesvědčivě o aktuálním stávajícím hlukovém a imisním zatížení lokality, tedy hluková studie a rozptylová studie. Nebylo tedy bezpečně zjištěno, zda již nedošlo k překročení jejího únosného zatížení nebo zda k němu nedojde provozem a užíváním předmětné novostavby. Bez takového průkazu nebylo možno po právu vydat rozhodnutí o umístění stavby.

4. V těchto směrech - tedy pokud jsou rozporovány obsahy závazných stanovisek, je konstatováno, že některé podklady prostě chybí a není naplněna zásada materiální pravdy - není ovšem procesní postavení stavebního úřadu vůbec jen formální, není jen sběratelem závazných a jiných stanovisek či vyjádření. Rozsudek Městského soudu v Praze z 9.5.2008 vyneseny ve věci sp.zn. 10 Ca 32/2006 (velká doprava Pankrác) stanoví: stavební úřad není pouhým shromažďovatelem stanovisek DOSS, který by jen přezkoumal formálněprávní náležitosti těchto stanovisek, ale tento orgán sám musí posoudit návrh zejména z hlediska péče o životní prostředí a širších územních vztahů, potřeb a souvislostí. Musí zajistit vzájemný soulad stanovisek DOSS, což předpokládá, že stavební úřad projedná obdržená stanoviska i obsahově. Z toho nutně vyplývá i nezbytnost doložení odborných dokladů, jako je rozptylová nebo hluková studie a jiných podobných materiálů (odborné posouzení zdravotních rizik pro rezidenty v lokalitě, odborný posudek o vlivu stavby na ovzduší apod.). Co navíc zdůraznil soud je fakt, že stavební úřad musí zvážit přípustnost návrhu nejen z hlediska jednotlivých chráněných zájmů, ale i při kumulaci všech různorodých dopadů, jež byly identifikovány. Stavební úřad tedy hodnotí dopady návrhu v jejich souhrnu. Může si v případě nejistoty či nejasnosti vyžádat doplnění stanoviska.

Rozsudek NSS sp.zn. 9 As 88/2008 ve věci Pankrácké pláně rovněž zdůraznil, že dotčené orgány státní správy se ve svých stanoviscích logicky vždy vyjadřují pouze k tomu chráněnému zájmu, k jehož ochraně jsou ze zákona nadány příslušnou pravomocí, a který právě pro nedostatek odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám (typicky může jít právě o hlukové limity či limity imisní, za účelem jejichž posouzení je třeba zpracovat hlukovou či rozptylovou studii, a to vždy tím dotčeným správním orgánem, který je k tomu příslušný). Finální závěr, zda posuzovaný záměr (stavba) je či není souladný se všemi chráněnými zájmy, již musí nutně učinit sám stavební úřad. Jestliže účastník řízení napadá stanovisko dotčeného orgánu a namítá jeho rozpornost, přičemž se dožaduje podkladů, z nichž tato stanoviska měla vycházet, jak tomu bylo v daném případě, pak je postup stavebního úřadu, který odmítne námitku účastníka s tím, že seznámit s podklady dotčených orgánů jej nemůže (nebo je nemá ve své dispozici), a odkáže jej přímo na dotčený orgán, zjevně nesprávný. ... Odkázat lze v návaznosti na shora uvedené i na judikát Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 6 A 7/2002 – 55, v němž Vrchní soud vyslovil názor, že vyšel-li správní orgán v důvodech rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy (v daném případě Správy CHKO), pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. Přikloní-li se přitom správní orgán k názoru jedné strany, pak je třeba, aby se odborně vypořádal s názory druhé strany a vyvrátil je. V posuzovaném případě je nutno názorem druhé strany rozumět názor, který ohledně podkladových stanovisek dotčených orgánů vyjádřili účastníci řízení (mj. i žalobce) ve svých námitkách.

Soud rovněž zdůraznil, že stavební úřad se námitkou směřující proti podkladovým stanoviskům musí zabývat a v kooperaci s příslušným dotčeným orgánem, dotyčné materiály si vyžádat a účastníky s nimi v případě jejich žádosti seznámit. Pokud je stanovisko v řízení před stavebním úřadem ze strany účastníka napadeno jakožto vnitřně

rozporné, pak je stavební úřad stejnou cestou, tj. ve spolupráci s tímto orgánem, povinen skutečné či tvrzené rozpory sám odstraňovat. Je zřejmé, že námitkou, dle níž kladné stanovisko bylo vydáno, aniž z odůvodnění tohoto stanoviska je zřejmé, z jakého důvodu je vysloven souhlas (a skutečnosti zmíněné v odůvodnění nasvědčují spíše opačnému závěru), se stavební úřad měl zabývat. Těmito rozpory se stavební úřad má povinnost zabývat z úřední povinnosti jakožto garant zákonnosti územního řízení. Pouhý odkaz na stanoviska dotčených orgánů státní správy se tedy v případě zpochybnění jejich vzájemného souladu jeví jako nedostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní správní uvážení stavebního úřadu v tomto směru. Stavební úřad by se tak zbavoval své aktivní role v rozhodovacím procesu a jeho role by v krajním případě byla zredukována *ad absurdum* na pouhý sběr dat (vyjádření, posudků a stanovisek) a pozdější deklarování závěrů dotčených orgánů státní správy cestou formálního vydání rozhodnutí na jejich základě. Je zřejmé, že takovou pasivní roli stavebnímu úřadu zákon nepřisuzuje.

Přestože je zákon o životním prostředí pouze obecným a zastřešujícím právním předpisem (*lex generalis*), z něhož vycházejí další speciální zákony, je možno chápat toto ustanovení jako generální klauzuli sui genesis, ukládající všem správním orgánům podílejícím se na rozhodovacím a schvalovacím procesu povinnost preventivní ochrany životního prostředí. Je totiž pravděpodobné, že jsou-li limity dosaženy nebo i překročeny již za stávající situace, nová zástavba přinese jejich zhoršení.

V dané situaci, kdy dotčené orgány nerozhodovaly na základě spolehlivě zjištěné skutečné zátěže v území je na místě, aby byla na náklady odvolacího orgánu nebo městské části provedena měření imisní a hlukové zátěže ke zjištění skutečné zátěže území ve smyslu příslušných předpisů a k prověření kvalifikovaných odhadů a výpočtů provedených na objednávku a za prostředky stavebníka.

Takový důkazní návrh včas a řádně uplatněný v územním řízení byl neoprávněně zamítnut s tím, že stavební úřad není oprávněn zpochybňovat studie a průzkumy. Zapomněl ale, že je povinen nejasnosti a nedostatky poznání obsažené v podkladu odstranit, a to i ve spolupráci s příslušnými DOSS. Tedy jednoznačně selhal a naplnil nezákonnou zásadu pouze formální pravdy a jednal jako pasivní sběratel podkladů, tedy zcela v rozporu s výkladem soudů.

5. Navrhovaná stavba nevyhovuje OTHP, zejména čl. 4 odst. 1 (stavba vůbec nerespektuje architektonické a urbanistické hodnoty výrazně převažující zástavby území), ale i čl. 13 odst. 1 a 2. Na tuto námitku nebyl stavební úřad schopen racionálně reagovat. Pouze tvrdí, že přezkoumal návrh a shledal, že tomu tak není. To je ale naprosto nedostatečné. Stačí nalistovat zákresy do lokality, jež jsou součástí správního spisu.

Stavební úřad by měl znát znění závazného územního plánu pro stabilizovaná území, v nichž nejsou stanoveny kódy míry využití území a měl by také vědět, proč nejsou stanoveny a jaká výstavba se v takových území podle územního plánu připouští.

Měl by rovněž hodnověrně ověřit výšky okolních staveb a nenechat se mýlit obvyklou praxí projektantů zkreslujících reálné poměry a rozměry v území ve prospěch žadatele.

Jde o ryze alibistické rozhodnutí, jež se zásadou materiální pravdy nemá mnoho

společného.

6. Poučení o odvolání je vadné. Protože se doručovalo veřejnou vyhláškou, netřeba dodávat potřebný počet stejnopisů odvolání.

Navrhujeme řádně a podle zákona nejprve **d o r u č i t** bez vad celé srozumitelné územní rozhodnutí.

Dále požadujeme přezkoumání výše uvedených podkladových správních aktů nadřízenými orgány a požadujeme přezkoumání územního rozhodnutí i je předcházejícího řízení z hlediska souladu s právními předpisy, a to **v p l n é m r o z s a h u**.

Rozhodnutí o umístění předmětné stavby je nutno **z r u š i t**, případně změnit v tom smyslu, že **s e ž á d o s t z a m í t á**.

Ing. Jan Škoda. nar. 3.9. 1973
bytem v Praze 5, U Okrouhlíku 1820/3

zastoupený

JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, PSČ 140 00, vedeným v seznamu České advokátní komory v Praze pod č. 2545 na základě plné moci již doručené tomuto úřadu

JUDr. Petr Kužvar
Za Zelenou liškou 967
140 00 Praha 4

- 2 -